

phù du

*Trời bỗng lạnh một xa xôi Đà Lạt
Vườn hương bay ray rít quá
Hương người
Soi nổi nhớ trong bình hoa cô độc
Một bông hồng tơ nhện phủ mong manh
Thôi đã mất chẳng còn gì để buộc
Trả lại em xong
Những trăng xanh ngà ngọc
Những đêm thu vàng
Phố ngủ còn nhau.
Trả lại em*

*Có đất đá trăng sao làm chứng
Có cỏ non mắt phật bao dung
Trả lại em
Tiếng chim uyên nhè nhẹ
Tiếng em yêu
Trả lại em mùi mờ ký ức
Rượu hồ còn chưa cạn mà say
Trả lại trả lại em ơi cho còn khôn khổ
Suốt đời
Hương bay da diết nhớ hương người.*